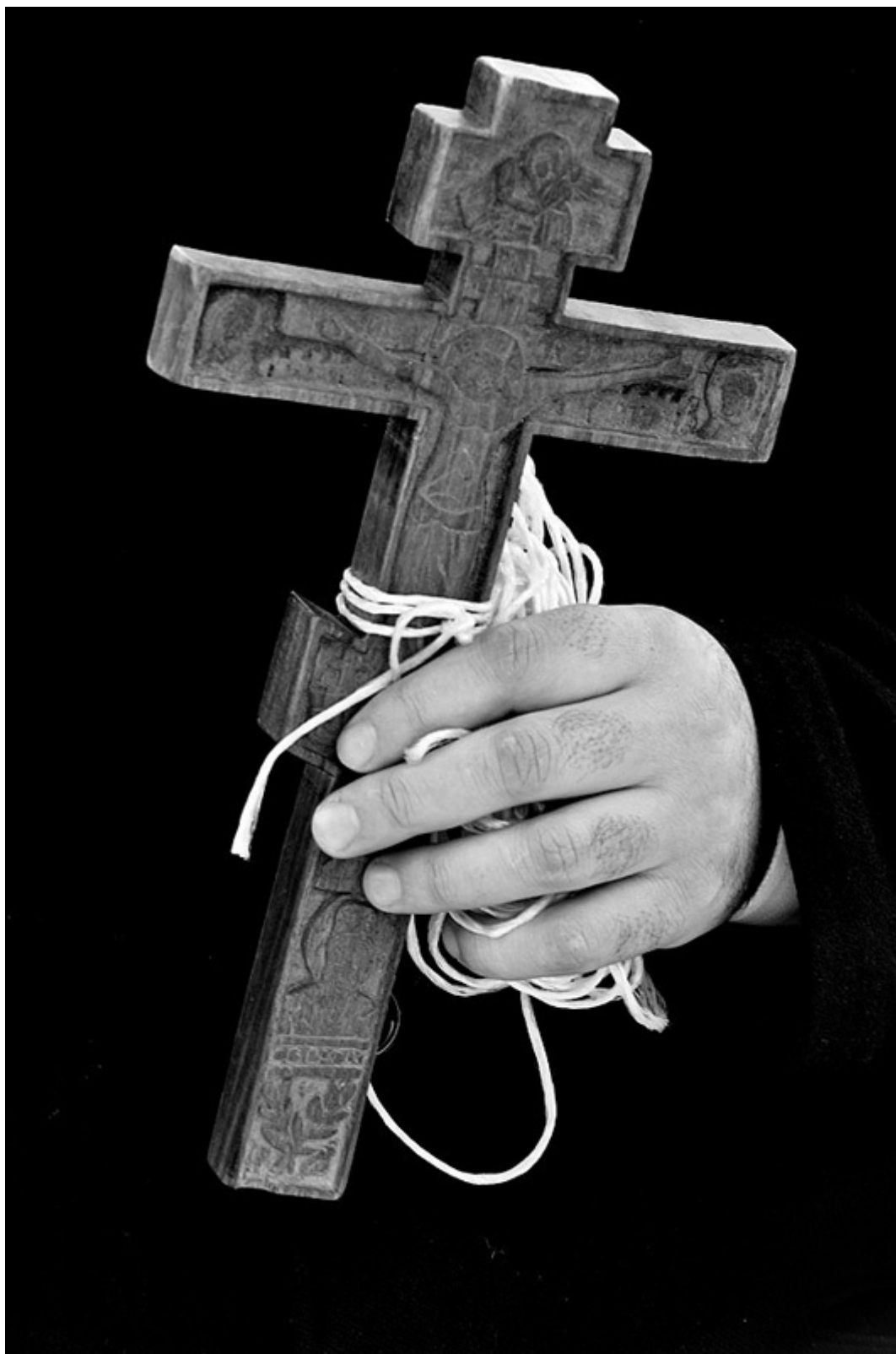

18 Ιανουαρίου 2014

Ο δικός μας Σταυρός μας και ο Σταυρός του Χριστού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο ΚΥΡΙΟΣ είπε στους μαθητές Του: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του κι ας με ακολουθεί».

Γιατί είπε, «τον σταυρό του»; Επειδή είναι σταυρός προσωπικός. Κάθε άνθρωπος, δηλαδή, έχει να σηκώσει τον δικό του σταυρό, ό οποίος, όμως, ονομάζεται συνάμα

και Σταυρός του Χριστού.

Για κάθε άνθρωπο «ό σταυρός του» είναι οι θλίψεις και οι οδύνες της επίγειας ζωής, θλίψεις και οδύνες προσωπικές.

Για κάθε άνθρωπο «ό σταυρός του» είναι ή νηστεία, ή αγρυπνία και οι άλλες ασκήσεις της ευσέβειας, με τις όποιες ταπεινώνεται ή σάρκα και υποτάσσεται το πνεύμα. Είναι κι αυτές προσωπικές, καθώς πρέπει να αναλογούν στις δυνάμεις τού καθενός.

Για κάθε άνθρωπο «ό σταυρός του» είναι οι αμαρτωλές αδυναμίες και τα πάθη, προσωπικά επίσης. Με ορισμένα απ' αυτά γεννιέται, ενώ άλλα τα αποκτά στην πορεία της επίγειας ζωής του.

Ο Σταυρός τού Χριστού είναι ή διδασκαλία τού Χριστού.

Μάταιος και ατελέσφορος ό σταυρός, όσο βαρύς κι αν είναι, πού σηκώνουμε, ακολουθώντας τον Χριστό, αν δεν μεταβληθεί σε Σταυρό του Χριστού.

Για τον μαθητή του Χριστού «ό σταυρός του» γίνεται Σταυρός τού Χριστού. Γιατί ό μαθητής του Χριστού έχει την ακλόνητη πεποίθηση ότι Εκείνος πάντοτε αγρυπνεί γι' αυτόν, ότι Εκείνος είναι πού παραχωρεί όλες τις θλίψεις, ως απαραίτητο και αναπόφευκτο όρο της χριστιανικής ιδιότητας, και ότι μ' αυτές μιμείται και οικειώνεται τον Χριστό, γίνεται μέτοχος των παθημάτων Του στη γή, για να γίνει μέτοχος και της δόξας Του στον ουρανό.

Για τον μαθητή τού Χριστού «ό σταυρός του» γίνεται Σταυρός τού Χριστού. Γιατί ό αληθινός μαθητής τού Χριστού μοναδικό σκοπό της ζωής του έχει την εκπλήρωση των εντολών Εκείνου. Οι πανάγιες εντολές τού Χριστού γίνονται για τον μαθητή Του σταυρός, πού πάνω του διαρκώς σταυρώνει τον παλαιό αμαρτωλό εαυτό του «μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες του».

Έτσι γίνεται φανερό ότι, για να σηκώσει κανείς τον σταυρό του και ν' ακολουθήσει τον Χριστό, πρέπει ν' απαρνηθεί τον εαυτό του να τον απαρνηθεί ως τον αφανισμό της ψυχής του! Ναι, γιατί τόσο βαθιά, τόσο πληθωρικά διαπότισε ή αμαρτία τη φθαρμένη φύση μας, ώστε ή ψυχή μας πρέπει ν' αφανιστεί και να γεννηθεί πάλι από το Άγιο Πνεύμα.

Για να σηκώσεις τον σταυρό σου, πρέπει, πρώτον, να αρνηθείς στο σώμα την ικανοποίηση των ιδιότροπων επιθυμιών του, προσφέροντας του μόνο τα απαραίτητα για τη συντήρηση του' δεύτερον, να παραδεχθείς ότι το δίκαιο σου είναι απάνθρωπη αδικία και ή λογική σου τέλειος παραλογισμός ενώπιον τού Θεού

και, τρίτον, να παραδοθείς στον Κύριο με ακλόνητη πίστη και να επιδοθείς στην επιμελή σπουδή τού Ευαγγελίου, αποστέργοντας το θέλημα σου.

Όποιος μ' αυτόν τον τρόπο απαρνείται τον εαυτό του, είναι ικανός να σηκώσει τον σταυρό του. Με πνεύμα υποταγής στον Θεό και με την επίκληση της βοήθειας Του, ή οποία έρχεται να τον ενισχύσει, κοιτάζει άφοβα και ατάραχα τη θλίψη να τον πλησιάζει και ετοιμάζεται μεγαλόψυχα να την υπομείνει. Ελπίζει ότι έτσι θα γίνει μέτοχος των παθημάτων τού Χριστού και θα φτάσει στην ομολογία Του, ομολογία μυστική, με τον νου και την καρδιά, αλλά και φανερή, με τις πράξεις και ολόκληρη τη ζωή.

Όσο ο σταυρός παραμένει μόνο δικός μας, είναι πολύ βαρύς. Όταν μεταβληθεί σε Σταυρό τού Χριστού, γίνεται εξαιρετικά ελαφρός. «Γιατί ο ζυγός μου είναι απαλός και το φορτίο μου ελαφρό», είπε ο Κύριος.

Ο σταυρός τοποθετείται στους ώμους τού μαθητή τού Χριστού, όταν αυτός αναγνωρίσει πώς είναι άξιος των θλίψεων πού τού έστειλε ή πρόνοια τού Θεού.

Ο μαθητής τού Χριστού σηκώνει ορθά τον σταυρό του, όταν παραδέχεται ότι οι θλίψεις είναι απαραίτητες για τη μεταμόρφωση του, την ομοίωση του με τον Χριστό και τη σωτηρία του.

Η καρτερική άρση τού σταυρού σου είναι ή καθαρή θέαση και επίγνωση της άμαρτωλότητάς σου. Σ' αυτή την επίγνωση δεν υπάρχει αυταπάτη. Απεναντίας, αν ομολογείς πώς είσαι αμαρτωλός αλλά βαρυγκωμάς για τον σταυρό σου, αποδεικνύεις πώς έχεις επιφανειακή γνώση της άμαρτωλότητάς σου και βρίσκεσαι μέσα στην αυταπάτη.

Η καρτερική άρση τού σταυρού σου είναι ή πραγματική μετάνοια

Καρφωμένος στον σταυρό, ομολόγησε μπροστά στον Κύριο πώς οι αποφάσεις Του είναι αλάθητες. Κατηγόρησε τον εαυτό σου, δικαίωσε την κρίση του Θεού, και θα λάβεις την άφεση των αμαρτιών σου.

Καρφωμένος στον σταυρό, γνώρισα τον Χριστό, και θ' ανοιχθούν για σένα οι πύλες του παραδείσου.

Καρφωμένος στον σταυρό σου, δόξασε τον Κύριο, αποδιώχνοντας ως άνομο και βλάσφημο κάθε λογισμό παραπόνου και γογγυσμού.

Καρφωμένος στον σταυρό σου, ευχαρίστησε τον Κύριο γι' αυτό το ανεκτίμητο δώρο Του τη δυνατότητα, δηλαδή, πού σου δίνει να Τον μιμηθείς με τις οδύνες σου.

Καρφωμένος στον σταυρό σου, να θεολογείς- γιατί ό σταυρός είναι το αληθινό σχολείο, το μοναδικό θησαυροφυλάκιο και ό ύψιστος θρόνος της αυθεντικής θεολογίας. Δίχως σταυρό δεν υπάρχει ζωντανή γνώση του Θεού.

«Μη ζητάς την τελειότητα τού νόμου της ελευθερίας (δηλ. του Ευαγγελίου) σε ανθρώπινες αρετές, γιατί τέλειος άνθρωπος μ' αυτές τις αρετές δεν υπάρχει η τελειότητα του είναι κρυμμένη στον Σταυρό του Χριστού».

Σε Σταυρό του Χριστού μεταβάλλει ο σταυρός του μαθητή του Χριστού, όταν αυτός τον σηκώνει με ειλικρινή συναίσθηση της αμαρτωλότητα του ευχαριστώντας και δοξολογώντας τον Κύριο. Από την ευχαριστία και τη δοξολογία έρχεται ή πνευματική παρηγοριά. Η ευχαριστία και ή δοξολογία γίνονται πλούσιες πηγές ασύλληπτης και άφθαρτης χαράς, που κοχλάζει ευεργετικά μέσα στην καρδιά, ξεχύνεται στην ψυχή, απλώνεται στο σώμα, κυριεύει όλη την ύπαρξη την ανθρώπου.

Ό Σταυρός του Χριστού είναι για τούς σαρκικούς ανθρώπους ασήκωτος. Για τον μαθητή και ακόλουθο του Χριστού, όμως, είναι αστείρευτη πηγή ανέκφραστης πνευματικής ευφροσύνης. Τόσο μεγάλη είναι αυτή ή ευφροσύνη, πού εξουδετερώνει εντελώς τη θλίψη και τον πόνο.

Η νεαρή Μαύρα είπε στον σύζυγο της Τιμόθεο, όταν εκείνος, υπομένοντας με καρτερία φοβερά βασανιστήρια για την πίστη του στον Χριστό, την καλούσε στο μαρτύριο: «Φοβάμαι, αδελφέ μου, να μη δειλιάσω, όταν δώ τα βασανιστικά όργανα και τον οργισμένο ηγεμόνα φοβάμαι μήπως λυγίσω, επειδή είμαι νέα». Και ό Τιμόθεος της απάντησε: «Να στηρίξεις την ελπίδα σου στον Κύριο μας Ιησού Χριστό, και τα βασανιστήρια θα γίνουν λάδι, πού θα χυθεί πάνω στο σώμα σου, θα γίνουν πνοή δροσιάς, πού θα σε ανακουφίσει από τούς πόνους σου».

Ό Σταυρός είναι ή δύναμη και ή δόξα των αγίων όλων των αιώνων.

Ό Σταυρός είναι ό θεραπευτής των παθών και ό εξολοθρευτής των δαιμόνων.

Θανατηφόρος είναι ό σταυρός τους για όσους δεν φρόντισαν να τον μεταβάλουν σε Σταυρό του Χριστού, για όσους βαρυγκωμούν ενάντια στη θεία πρόνοια, για όσους παραδίνονται στην απελπισία και την απόγνωση. Οι αμαρτωλοί πού δεν έχουν επίγνωση της άμαρτωλότητάς τους, επομένως ούτε και μετάνοια, πεθαίνουν για πάντα πάνω στον σταυρό τους και στερούνται, από έλλειψη αυτογνωσίας και καρτερίας, την αληθινή ζωή, τη ζωή μαζί με τον Θεό. Οι ψυχές τους κατεβαίνουν από τον σταυρό των θλίψεων μόνο νεκρές, για να ριχθούν στον αιώνιο τάφο, στη φυλακή του άδη.

Ό Σταυρός του Χριστού ανυψώνει πάνω από τη γη τον σταυρωμένο σ' αυτόν μαθητή του Χριστού. Ό μαθητής του Χριστού, καρφωμένος στον σταυρό του και Σταυρό του Χριστού, έχει τις σκέψεις του στραμμένες στα αιώνια και άφθαρτα αγαθά, με τον νου και την καρδιά του ζει στον ουρανό και θεωρεί τα μυστήρια του Πνεύματος.

«Όποιος θέλει να με ακολουθήσει», είπε ό Κύριος, «ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει τον σταυρό του και ας με ακολουθεί». Αμήν.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΑΣΚΗΤΙΚΕΣ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ Β ΑΓΙΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΠΡΙΑΝΤΣΑΝΙΝΩΦ. ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ.

Πηγή: agioritis.pblogs.gr